

РЕШЕНИЕ

№ 113

гр. Русе, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвия Павлова

Членове: Галина Магардичиян
Васил Петков

при участието на секретаря Маня Пейнова
като разгледа докладваното от Галина Магардичиян Въззивно гражданско дело № 20244500500061 по описа за 2024 година

Производството е по чл.258 и сл.ГПК.

М. К. К. и И. П. Д. – К.а обжалват Решение № 918от 16.06.2023г, постановено по гр.д.№ 3395/21 по описа на РРС като недопустимо и искат да бъде обезсилено и делото да бъде върната за разглеждане на друг състав на районния съд. Ако въззивният съд счете, че решението е допустимо, искат да бъде отменено и въззивният съд да се произнесе по същество като отхвърли предявеният от В. Л. К. иск и уважи изцяло предявеният от тях насрещен иск. Претендират направените по делото разноски. Във въззивната жалба се излага подробни съображения за недопустимост, респективно неправилност на обжалваното решение. Считат, че решението е недопустимо без да е вписана исковата молба по отношение на собствениците на имота към момента на вписване на исковата молба по гр.д.№ 3395/21. Исковата молба била вписана по техните персонални партии, но не и на новите собственици, които са придобили имота по силата на сделка, вписана на 13.07.2021г. Без такова вписване съдът не следвало да дава ход на делото и решението му е недопустимо. Освен това съдът не уважил възражението им, че исковата молба е нередовна и недопустима на основание чл.127, ал.1, т.2 ГПК във връзка с посоченият адрес на ответниците. Неправилно съдът е приел, че те не са оспорили в срок приложеното към делото пълномощно и договор за правна помощ, въпреки че същите са ги оспорили своевременно. Неправилно съдът е приел, че не са оспорили съдебно-счетоводната експертиза. Неправилно във връзка с оспорване истинността на договор за правна помощ съдът не е спрял производството по делото във връзка с подадена от тях жалба в РРП. Наличието на редовни пълномощни и договори за правна помощ е свързано и с присъждане на разноските, които са оспорили и които считат, че не дължат, тъй като ищецът не е материално затруднен. Считат решението за

неправилно, тъй като не съответства на материалния закон, необосновано е и е постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Не са съгласни и с определеното адвокатско възнаграждение.

Въззиваемият В. Л. К. не е депозирал писмен отговор по подадената въззивна жалба. В съдебно заседание пълномощникът му адв.В. излага становище за неоснователност на въззивната жалба и правилност на постановеното от първоинстанционния съд решение. Адв. В. иска да му бъде присъдено адвокатско възнаграждение за оказвана от него безплатна правна помощ по чл.38 ЗА за защита по въззивната жалба срещу първоинстанционното решение в частта му, с която е уважен предявеният от К. иск и възнаграждение за защита по въззивната жалба срещу първоинстанционното решение в частта му, с която е отхвърлен предявеният насрещен иск.

М. К. К. и И. П. Д. – К.а обжалват Определение № 4518 от 15.11.2023г в частта му, в която съдът е отхвърлил молбата им за изменение на Решение № 918/16.06.2023г, постановено по гр.д.№ 3395/21 в частта му за разноските и искат да бъде отменено в обжалваната част и въззивният съд да се произнесе по същество като измени решението и отхвърли претенцията на ищеца по делото за разноски, евентуално намали присъдените разноски за адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ по чл.38 ЗА. Претендират разноските в настоящото производство. В частната жалба се излагат подробни съображения за неправилност на определението в обжалваната част като постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, на материалния закон и необоснованост. Съдът не е обсъдил всички направени оплаквания и възражения по повод на присъдено адвокатско възнаграждение по чл.38 ЗА, а именно, че не са налице предпоставките на тази разпоредба за предоставяне на безплатна правна помощ, тъй като ищецът не е материално затруднено лице. Това представлява съществено нарушение на съдопроизводствените правила и води до неправилност на определението. В условията на евентуалност считат, че са налице условия за намаляване на присъденото за защитата по първоначалния иск възнаграждения. Неправилни са изводите на съда, че искане за намаляване на адвокатско възнаграждение следва да се направи до приключване на устните състезания и този извод противоречи на приложимите законови разпоредби, а цитираното от съда тълкувателно решение не касае присъждане на разноски по чл.38 ЗА. При присъждане на адвокатско възнаграждение на това основание съдът е обвързан с посочените в Наредба № 1/2004г минимални адвокатски възнаграждения, а не с посоченото от адвоката, оказващ безплатна правна помощ. Считат, че размерите, които следва да се присъдят не са тези, посочени от районния съд, а тези посочени от тях в частната жалба. Освен това считат, че неправилно съдът е преценил, че следва да се присъди възнаграждение за проведени съдебни заседания, като заседанията са отложени по вина именно на адвоката на ищеца и в този случай за тези заседания разноските следва да бъдат поети от ищеца. Освен това не били основания за присъждане на адвокатско възнаграждение и по първоначалния иск, тъй като са депозирали жалби в РРП като са оспорили автентичността и на договор за представителство по първоначалния иск. Неправилни са изводите на съда и по повод подадена от К. молба от 16.06.2023г.

Ответникът по частната жалба В. К. не е депозирал писмен отговор по частната жалба. Пълномощникът му адв.В. в съдебно заседание счита, че същата е неоснователна.

В. Л. К. обжалва Определение № 4518 от 15.11.2023г, постановено по гр.д.№ 3395/21 по описа на РРС в частта му, в която е отхвърлена молбата му за допълване/изменение на Решение № 918/16.06.2023г. в частта за разносните и иска да бъде отменено и вместо него да се допълни/ измени постановеното решение като му се присъди адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал.2, вр ал.1, т.2 ЗА по предявеният от М. К. и И. Д.- К.а насрещен иск в размер на 1500лв. В частната жалба се излагат подробни оплаквания в тази насока.

М. К. К. и И. П. Д.- К.а в писмен отговор считат частната жалба за неоснователна, а определението в обжалваната част за правилно по подробно изложени в отговора съображения. Претендират разносните в производството по разглеждане на частната жалба.

Окръжният съд, като взе предвид оплакванията в жалбата, доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Съгласно нормата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася по допустимостта на постановеното от първоинстанционния съд решение в обжалваната му част. Във въззивната жалба на М. К. и И. П. Д. – К.а са съдържат доводи за недопустимост на съдебното решение, които са неоснователни.

Производството по гр.д.№ 3395/21 по описа на РРС е образувано на 22.06.2021 по искова молба на В. Л. К. срещу М. К. К. и И. П. Д. – К.а с предявен иск за прогласяване на нищожност на договор за покупко-продажба на притежаваната от В. Л. К. по наследство $\frac{1}{4}$ идеална част от недвижим имот, който договор е сключен на 29.11.2016г под формата на НА № 75, т.45, д.№ 9050/ 29.11.2016г по описа на СВ-Русе между Л.В. К. и Л.Н. К.а от една страна като продавачи и М. К. К. и И. П. Д. – К.а от друга страна като купувачи, на апартамент № 14, находящ се в гр.Русе, ул.“Цар Асен“ № 26, вх.Ж/7/, ет.3, състоящ се от стая, дневна, кухня и сервизни помещения, със застроена площ от 68.36кв.м. за целия апартамент, заедно с прилежащото му избено помещение № 21 с площ от 5.05 кв.м., заедно с припадащите се 2.837% идеални части от общите части на сградата и отстъпеното право на строеж, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор 63427.2.2085.5.10, като противоречащ на закона. Тази искова молба е вписана в СВ-Русе на 14.07.2021г, под вх.№ 8136/ видно от л.56 от делото/. Неоснователни са възраженията на жалбоподателите, че исковата молба следва да бъде вписана и по отношение на други лица, които не са страни в това исково производство по така предявеният от К. иск. Освен това дори и да има нередовност по отношение на вписването на исковата молба, което в случая не е налице, то това не води до недопустимост на постановеното по гр.д.№ 3395/21 по описа на РРС решение.

Обстоятелството, че в исковата молба е вписан адрес на ответниците, които е различен от регистрираният от тях постоянен и/или настоящ адрес, също не води до извода, че постановеното по делото съдебно решение е недопустимо.

Възражението за недопустимост на решението поради оспорване от страна на жалбоподателите на пълномощното и договор за правна помощ на адв.В., също е неоснователно. На първо място пълномощно от 07.06.2021г, с което В. Л. К. е упълномощил адв.В. да го представлява по делото е представен към исковата молба, т.е на 22.06.2021г. Оспорване на

представителната власт на адв.В. е направено едва в съдебно заседание на 14.02.2023г след като в предходното съдебно заседание на 08.12.2022г е представен договор за правна помощ и съдействие от 13.12.2021г по отношението на адвокатското възнаграждение на адв.В. за осъществяваната от него защита на К. по предявеният от ответниците по иска му насрещен иск. Предмет на графологичната експертиза, прието от съда, е само подпис на К. върху договор за правна помощ и съдействие от 13.12.2021г, но не и върху пълномощното от 07.06.2021г. Представителната власт на адв.В. по делото не е оспорена успешно. От друга страна действително наличието на представителна власт у упълномощения от ищеца адвокат е положителна процесуална предпоставка за допустимост на иска. Пълномощникът се легитимира като такъв с представянето на писмено пълномощно отговарящо на изискванията на чл. 33 от ГПК. Пълномощното се прилага към исковата молба и въз основа на него съдът извършва проверка за наличието на представителна власт на предявилния иска пълномощник и за обема на същата. Тази проверка обаче е ограничена само до установяващото се от съдържанието на пълномощното като съдът не може да извършва проверка дали удостовереното с него изявление на упълномощителя действително е направено. Същевременно пълномощното удостоверява изявление на страна по спора, което е насочено към възникването на представителна власт на пълномощника, но не и изявления и/или факти които са от значение за съществуването на спорното право и за основателността на предявения иск. Извършените от пълномощника процесуални действия обвързват само представляваната от него страна и пораждат действие само по отношение на нея Затова пълномощното нито обвързва, нито вреди на другата страна в производството. Съществуването на упълномощителната сделка е от значение за отношенията между упълномощителя и пълномощника, но не и за спорните отношения между далата пълномощното страна и насрещната такава. Затова пълномощното не се преценява от съда при постановяване на решението му по съществото на спора. Поради това за насрещната страна не съществува правен интерес да оспорва съществуването на упълномощителната сделка, чрез оспорване на съдържанието на пълномощното или на положения от упълномощителя подпис. Интерес от отпадането на обвързващата сила на извършени от пълномощник без представителна власт действия има само лицето, за което се счита за обвързано от тях. Това е лицето посочено като упълномощител в пълномощното по чл. 33 от ГПК. В този смисъл е и трайната практика на ВКС / вж Решение № 296 от 05.04.2017г по гр.д.№ 1776/16, ВКС, 4 г.о и др/.

Възражението за оспорване на съдебно-счетоводната експертиза по делото и неправилната преценка на първоинстанционния съд в тази част, касае обаче преценка на решението на първоинстанционния съд е правилно, а не е обвързано с допустимостта на съдебното решение.

С оглед изложеното въззивният съд намира, че постановеното от първоинстанционния съд Решение № 918 от 16.06.2023г, постановено по гр.д.№ 3395/21 по описа на РРС е процесуално допустимо.

Съгласно нормата на чл.269 ГПК въззивният съд в преценката си за правилността на съдебното решение е изцяло обвързан от възраженията във въззивната жалба. Единственото оплакване във въззивната жалба в тази насока, е че първоинстанционния съд неправилно е приел, че не са оспорили приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза. На първо място, видно от протокола от съдебно заседание, проведено на 22.11.22г / л. 306- 311 от

делото/ експертизата не е оспорена нито от К., който е присъствал в съдебното заседание, нито от пълномощникът на ответниците по делото- адв. В.. Съгласно т.1 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013г по т.д.№ 1/13 ОСГТК на ВКС служебно въззивният съд проверява правилността на решението само по отношение на приложението на императивните материалноправни норми, защото прилагането на тези норми е в обществен, а не в личен интерес и поради това не може да зависи от волята на страните. Само в този случай диспозитивното начало и състезателността като доминиращи принципи на гражданско-процесуалното право следва да отстъпят пред принципа на служебното начало. Извън тези хипотези при разглеждане на делото и постановяване на решението си въззивният съд е ограничен от посочените във въззивната жалба конкретни пороци на първоинстанционното решение и изведените от тях твърдения и искания на жалбоподателите. В случая конкретните оплаквания във въззивната жалба относно неправилната преценка на първоинстанционния съд, че не са оспорили съдебно-счетоводната експертиза, не водят до извод за неправилност на съдебното решение.

Независимо от гореизложеното въззивният съд намира, че изводите на първоинстанционния съд относно основателността на предявеният от В. Л. К. срещу М. К. К. и И. П. Д.- К.а иск за прогласяване нищожността на договор за покупко-продажба на притежаваната от К. по наследство $\frac{1}{4}$ ид.ч. от недвижим имот, който договор е сключен с нотариален акт № 38/29.11.2016г., том V, рег. №6574, дело №381/2016г. на нотариус Ж.Г., вписан в СВ - Русе с вх. рег. №17967, акт №75, том 45, дело №9050/2016г., с който Л.В. К., б.ж. на гр. Русе, починал на 08.03.2018г. и Л.Н. К.а са продали на М. К. К. и И. П. Д. следния недвижим имот: апартамент №14, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор 63427.2.2085.5.10 по КKKP на гр. Русе с административен адрес гр. Русе, ***, който се намира в сграда № 5, разположена в поземлен имот с идентификатор 63427.2.2085, с предназначение жилище, апартамент, на едно ниво, с площ 68.36 кв.м., заедно с изба №21 с площ 5.05 кв.м., заедно с 2.837 % ид.ч. от общите части на сградата и от отстъпеното право на строеж върху терена, при съседни самостоятелни обекти: на същия етаж 63427.2.2085.5.9 и 63427.2.2085.5.11, под обекта 63427.2.2085.5.6, над обекта 63427.2.2085.5.15, на основание чл.26, ал.1, предл. 1 във вр. с чл.152 ЗЗД - поради противоречието му със закона и за неоснователност на предявеният от М. К. К. и И. П. Д.- К.а срещу В. Л. К. насрещен иск за нищожност на същият договор за покупко-продажба нищожен като привиден по отношение на $\frac{1}{4}$ ид.ч. от имота, който е негов предмет и да се прогласи за същата част за действителен договора, сключен със същия нотариален акт, по силата на който Л.Н. К.а и Л.В. К. са прехвърлили на М. К. К. и И. П. Д. собствеността върху описаният по-горе недвижим имот, като прехвърлянето е извършено в изпълнение на договор за поръчка, съгласно който М. К. К. и И. П. Д., като довереници, са се задължили да сключат за сметка на Л.В. К. и Л.Н. К.а, като доверители, договор за кредит в размер на около 55 000 лв с "Б.П.Б." АД, като кредитополучатели, да придобият собствеността върху апартамент №14 в гр. Русе, *** в СИО, формално чрез договор за продажба и да се съгласят Б. да впише ипотека върху имота за обезпечаване на кредита и да се разпоредят с получения кредит след изпълнение на всички условия и формалности за усвояването му, съобразно указанията на доверителите и за тяхна сметка, а доверителите се задължили да им прехвърлят собствеността върху собствения

си апартамент № 14 с оглед изпълнение на поръчката, да погасят в 6-месечен срок изтегляния за тяхна сметка кредит и да им заплатят възнаграждение.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че по предявения иск с правно основание по чл.26, ал.1, предл.1 във вр. с чл.152 ЗЗД ищецът е установил факта на съществуващо съглашение, в което е уговорен начин за удовлетворение на кредиторите, различен от предвидения в закона, както и че сделката по нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 38/29.11.2016г. е извършена в обезпечение на паричен дълг по заемно правоотношение, т.е. по делото е установено, че съпрузите К.и са прехвърлили на ответниците собствения си недвижим имот в обезпечение на получения от тях заем. Сключването на сделка, предвиждаща директно получаване на имот, вместо обезпечаване вземането на кредитодателя, е недействително поради противоречие със закона, понеже продажбата цели заобикаляне на закона, тъй като фактически се цели обезпечаване на кредита, а не прехвърляне собствеността върху имот. Освен това с влязло в сила на 27.05.2021г. решение №164/08.06.2020г. по гр. дело №684/2019г. Русенският окръжен съд, което има сила на пресъдено нещо по отношение на М. К. и И. Д. – К.а, е прогласил за недействителен на основание чл.26, ал.1 във вр. с чл.152 ЗЗД по иск, предявен от Л.Н. К.а против М. К. К. и И. П. Д. договора за покупко-продажба на $\frac{3}{4}$ ид.ч. от недвижимия имот, предмет на настоящото производство, обективиран в нотариален акт №75, том 45, нот. дело № 9050/29.11.2016г. на Службата по вписвания гр. Русе, като сключен в противоречие със закона.

Въззивният съд намира, че нищожността на договора на посоченото по – горе основание изключва основателността на предявеният от жалбоподателите насрещен иск и липсва правно основание да се приеме, че нищожният договор за покупко-продажба прикрива договор за поръчка, след като за основателността на предявеният иск за нищожност на договора поради противоречие със закона е направена преценка, че всъщност чрез договора за покупко-продажба се цели обезпечаване на кредит по чл.152 ЗЗД. Отделно от това събраните в първата инстанция доказателства, не водят до извода за наличие на договор за поръчка, със съдържание изложено в насрещната искова молба.

По тези съображения въззивният съд намира първоинстанционното решение за правилно и като такова следва да бъде потвърдено.

По отношение правилността на Определение № 4518 от 15.11.2023г, постановено по гр.д.№ 3395/21г по описа на РРС, с което първоинстанционният съд е отхвърлил исканията и на двете страни по спора за изменение на Решение № 918 от 16.06.2023г, постановено по същото дело, в частта за разноските, въззивният съд намира следното:

По делото е безспорно, че адв.В. като пълномощник на В. К. осъществява правна защита и съдействие на същия при условията на чл.38 ЗА, за което съобразно изхода на спора му се дължи адвокатско възнаграждение, което се определя от съда при съобразяване на минималните размера на адвокатските възнаграждения по чл.7 от Наредба № 1/2004г за минималните размери на адвокатските възнаграждения. За присъждане на такова възнаграждение е достатъчно договорът между адвоката – пълномощник и страната да е сключен при условията на чл.38 ЗА и не подлежи на съдебен контрол дали са налице предпоставките за осъществяване на правна помощ на посоченото основание, в случая не подлежи на съдебна

преценка дали действително К. е материално затруднено лице. В този смисъл е и трайната практика на ВКС. При определяне на размера на дължимото адвокатско възнаграждение, съдът не е обвързан с посоченото от адвоката в представеният списък на разноски, а единствено от чл.2, ал.5 и чл.7 от Наредба 1/2004г. На следващо място въззивният съд намира, че преценката относно размера на адвокатското възнаграждение значение има момента, в който договорът между страната и адвоката е сключен, а не последното съдебно заседание когато страната е представила списък за разноски. В този смисъл приложимата норма относно размера на адвокатското възнаграждение за адв.В. е чл.7, ал.2 от Наредба № 1/2004г към момента на сключване на договорите за правна помощ и съдействие, т.е в размерите преди последното изменение на наредбата с Дв бр 88/22. В този смисъл на адв.В. се дължи адвокатско възнаграждение за защита по иска на К. в размер на 894лв, същият размер възнаграждение за защита по насрещния иск, както и възнаграждение по чл.7, ал.9 от наредбата - при защита по дело с повече от две съдебни заседания за всяко следващо заседание. По делото са проведени десет съдебни заседания, т. е. адв.В. има право на възнаграждение за осем съдебни заседания, но съдебното заседание на 04.10.22 е отложено по негова вина, поради което на същия следва да се заплати възнаграждение за седем съдебни заседания в общ размер на 700лв.

С оглед изложеното дължимото от М. К. и И. К.а възнаграждение на адв.В. за оказваната от него на В. К. безплатна правна помощ по чл.38 ЗА следва да е в размер на 2 488лв. В този смисъл Определение № 4518 от 15.11.2023г, постановено по гр.д.№ 3395/21г по описа на РРС е неправилно и следва се отмени като Решение № 918 от 16.06.2023г следва да се измени в частта за разноските като М. К. и И. К.а заплатят на адв.В. разноски за първата инстанция в размер на 2 488лв, а не 3250лв.

С оглед неоснователността на въззивната жалба на М. К. и И. К.а същите дължат адвокатско възнаграждение за адв.В. за представителство по чл.38 ЗА за въззивната инстанция в общ размер на 1788лв./ по 894лв за защита по първоначалния и по насрещния иск/.

С оглед изхода на спора по отношение на подадените от страните частни жалби, въззивният съд намира, че разноските в производството по повод обжалване на определението по чл.248 ГПК остават за страните така както са направени и на никоя от тях не следва да се присъждат разноски.

Мотивиран така, окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 918 от 16.06.2023г, постановено по гр. Д. № 3395/21 по описа на РРС, с което е уважен предявеният от В. Л. К. срещу М. К. К. и И. П. Д. – К.а иск с правно основание чл.26 ЗЗД вр чл.152 ЗЗД и е отхвърлен предявеният от М. К. К. и И. П. Д. – К.а срещу В. Л. К. насрещен иск с правно основание чл.26 ЗЗД вр чл. 17 ЗЗД и с което М. К. и И. К.а са осъдени да заплатят на В. К. разноски за първата инстанция в размер на 481.83лв.

ОТМЕНЯ Определение № 4518 от 15.11.2023г, постановено по гр. д. № 3395/21г по чл.248 ГПК и вместо него **ПОСТАНОВЯВА** :

ИЗМЕНЯ Решение № 918 от 16.06.2023г, постановено по гр. Д. №

3395/21 по описа на РРС в частта за разноските – адвокатско възнаграждение, които М. К. и И. К.а следва да заплатят на адв.В., както следва :

ОСЪЖДА М. К. К. и И. П. Д. – К.а да заплатят на адв.В. В. адвокатско възнаграждение на основание чл.38 ЗА в размер на 2488лв / вместо посоченият в решението размер 3250лв/.

ОСЪЖДА М. К. К. и И. П. Д. – К.а да заплатят на адв.В. В. адвокатско възнаграждение на основание чл.38 ЗА за осъществявата правна помощ на Велисла К. във въззивната инстанция в размер на 1788лв.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в 1 - месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____